

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph. D. ve věci

žalobce: V. Q. H.
st. příslušnost V. s. r.

zast. advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **ministr vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j. MV-91325-20/SO-2022,
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předcházející průběh řízení

- 1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 24. 6. 2024, č. j. MV-91325-20/SO-2022 („napadené rozhodnutí“), ve věci obnovy řízení o žádosti o vydání

povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území.

2. Řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, kterou žalobce podal dne 5. 1. 2022, bylo zastaveno usnesením Ministerstva vnitra ze dne 10. 2. 2022 podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 („zákon o pobytu cizinců“). Důvodem bylo zjištění, že žalobce tuto žádost podal, ač k podání žádosti na území nebyl oprávněn; v době podání žádosti na území nepobýval na základě víza k pobytu nad 90 dnů, ani na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za jiným účelem. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců („Komise“) zamítnuto a usnesení o zastavení řízení bylo potvrzeno.
3. Žalobce podal dne 3. 10. 2023 žádost o obnovu řízení ve věci své žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území. V žádosti o obnovu řízení uvedl, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými a bylo zrušeno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, jenž má být obnoveno. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, kterým byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2023, č. j. 29 A 9/2022-58 a také bylo zrušeno rozhodnutí (sdělení) správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 11. 2021, č. j. OAM-81551-7/ZM-2021; tímto rozhodnutím bylo žalobci sděleno, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7, 8 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023.
4. Komise rozhodla o žádosti žalobce o obnovu řízení rozhodnutím ze dne 26. 4. 2024, č. j. MV-91325-15/SO-2022, tak, že ji zamítla. Důvodem byl závěr, že nebyly naplněny základní podmínky pro podání žádosti ve smyslu § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, konkrétně podmínka meritorního rozhodnutí o předmětu řízení.
5. Ministr vnitra napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Komise tak, že odvolání zamítl a toto rozhodnutí potvrdil. Ve shodě s Komisí konstatoval, že žádosti o obnovu řízení lze vyhovět jen za kumulativního splnění zákonných podmínek. Jednou z nich je, že správní řízení je ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci samé, tj. rozhodnutím o vydání či nevydání povolení k dlouhodobému pobytu. To v případě žalobce splněno nebylo a není to ani rozporováno. Žalovaný současně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 Azs 319/2023-27, který byl vydán v obdobné věci. Správní řád nedává správnímu orgánu v tomto typu řízení možnost správního uvážení, nebylo tak možné zohlednit žalobcem uváděné „jiné aspekty“ (zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, které se žalobci v mezidobí narodilo).

II. Žaloba

6. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je sice formálně správné, avšak je přehnaně formalistické a představuje zásah do jeho rodinného života. To by mělo být důvodem pro prolomení zákonné podmínky, že obnova řízení je přípustná pouze v případě meritorního rozhodnutí. Následně žalobce vyličil průběh řízení o své žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny s manželkou. Toto řízení

bylo zastaveno z toho důvodu, že podle tehdejšího názoru správních orgánů byla žádost podána na území v době, kdy k tomu žalobce neměl být oprávněn. Tento závěr správních orgánů se dodatečně ukázal jako nesprávný, což žalobce zjistil z rozsudku Nejvyššího správního soudu, a proto v zákonné lhůtě podal žádost o obnovu řízení.

7. Podle žalobce je odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 319/2023-27 nesprávný. Stěžovatel totiž v uvedené věci argumentoval tím, že usnesení o zastavení řízení mělo významný dopad do jeho hmotných práv, má tedy povahu rozhodnutí ve věci samé, a proto bylo možno řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu obnovit. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Žalobcova argumentace v této věci je však jiná. Žalobce nezpochybňuje, že usnesení o zastavení řízení je procesním rozhodnutím, nikoli rozhodnutím meritorním. Namítá však, že v jeho případě je neobnovení řízení z tohoto důvodu přehnaně formalistické, představující nepřiměřený zásah do rodinného života a odporující mezinárodním závazkům ČR.
8. Na věc žalobce se vztahuje směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22.09.2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“). Podle čl. 5 odst. 3 směrnice se žádost podává a posuzuje, zatímco se rodinní příslušníci zdržují mimo území členského státu, ve kterém pobývá osoba usilující o sloučení rodiny. Odchylně od výše uvedeného může členský stát za vhodných okolností přijmout žádost podanou v okamžiku, kdy již rodinní příslušníci pobývají na jeho území. Členské státy tedy mohou vnitrostátní právní úpravou umožnit, aby cizinci již pobývající na území členského státu mohli podat žádost přímo na území tohoto státu a na rozhodnutí o žádosti zde mohli vyčkat. Smyslem této úpravy je umožnit sloučení rodiny cizincům, kteří již na území členského státu společně pobývají, bez toho, že by bylo nutno, byť dočasně, rodinu rozdělit tím, že by se žadatel musel vracet do domovského státu za účelem podání žádosti a čekání na rozhodnutí o ní. Tuto právní úpravu, která slouží k ochraně existujícího rodinného soužití, obsahuje § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.
9. V případě žalobce bylo řízení o jeho žádosti zastaveno, přestože podmínky § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců splňoval. Proto požádal o obnovu řízení. Je v rozporu se smyslem směrnice, aby správní orgán obnovu řízení nepovolil pouze z formálních důvodů, přestože žalobce svoji žádost o dlouhodobý pobyt podával v oprávněné dobré víře, že jeho rodinný život je pod ochranou druhého pododstavce čl. 5 odst. 3 směrnice a § 42a zákona o pobytu cizinců. Usnesení o zastavení řízení bylo vydáno v rozporu se skutečným stavem věci, proto mělo být řízení za účelem dodržení závazků ČR vyplývajících ze směrnice obnoveno. Smyslem směrnice je poskytování ochrany rodinnému životu cizinců.
10. Žalobci a jeho manželce se dne X 2024 narodil v ČR syn. Syn s žalobcem i jeho manželkou žije ve společné domácnosti. Manželka žalobce pobývá na území na základě zaměstnanecké karty, je nyní na mateřské dovolené, avšak v průběhu července 2024 bude nastupovat zpět do zaměstnání s tím, že o syna se bude starat žalobce. Bez pomoci žalobce se manželka ani dítě neobejdou. Nepovolení obnovy proto není v nejlepším zájmu nezletilého syna žalobce a je proto v rozporu s čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce již v současnosti nemůže žádost na území podat a pokud řízení nebude obnoveno, bude muset vycestovat z území ČR, žádost podat ve Vietnamu a vyčkat tam na rozhodnutí o žádosti. Takový postup však není v nejlepším zájmu několikaměsíčního dítěte, které by zůstalo samo s matkou na území ČR, a ani

v zájmu jeho matky, která by zůstala se synem sama, bez pomoci manžela a otce. To by představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života celé rodiny a tím porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

11. Z judikatury podle žalobce vyplývá, že pokud je to v nejlepším zájmu dítěte, může správní orgán vydat rozhodnutí, pro které jinak nejsou splněny formální procesní požadavky. Jedná se o judikaturu týkající se prolomení zásady koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správní řád. Nic nebrání tomu, aby úvahy a závěry vyplývající z této judikatury nebylo možno vztáhnout na prolomení pravidla, že obnovit je možno pouze řízení, které skončilo meritorním rozhodnutím, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilého dítěte a v zájmu ochrany rodiny a soukromí.
12. Žalobce nesouhlasí s tím, jak žalovaný reagoval na jeho odvolací argumentaci a trvá na ní. Úvahy žalovaného jsou zcela všeobecné a nezohledňují konkrétní okolnosti věci. Žalobcová argumentace především nepředstavuje nebezpečí vzniku libovůle ze strany správní praxe. Správní praxe by byla stále limitována zákonem, a to podmínkami čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy. Přijetí žalobcovy argumentace by rovněž neznamenovalo, že by každá zákonná podmínka mohla být prolomena s odkazem na nejlepší zájem dítěte. Prolomení nějaké zákonné podmínky s odkazem na nejlepší zájem dítěte je možné v případech, kdy zájem dítěte převyšuje zájem na dodržení konkrétní zákonné podmínky. V případě žalobce na jedné straně stojí nejlepší zájem dítěte a na druhé straně ryze formální zákonná překážka obnovy řízení spočívající v tom, že původní řízení nebylo ukončeno meritorním rozhodnutím, ale jen usnesením. Žalobce má za to, že v takovém případě zájem dítěte převažuje zájem na doslovném dodržení požadavku zákona.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný nepovažuje žalobu za důvodnou. Žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, které byly v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádány. Nynější řízení se nevede o žádosti o pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců, do něhož byla implementována směrnice, nýbrž o obnovu řízení podle správního řádu.
14. Dodržování právních předpisů nelze považovat za přepjatý formalismus. Postup správních orgánů v souladu s ustálenou judikaturou a zavedenou soudní správní praxí je obecně v zájmu právní jistoty účastníků řízení, byť v konkrétním případě nemusí být ku prospěchu žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51).

IV. Posouzení věci soudem

15. Žaloba je přípustná a podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s.ř.s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Soud o ní rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s.ř.s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Předmětem sporu je otázka, zda může být důvodem pro povolení obnovy správního řízení „nejlepší zájem dítěte“, a to i přes skutečnost, že nejsou splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy, jak je vymezuje § 100 odst. 1 správního řádu.

18. Předně je nutno uvést, že žalobce požadoval obnovu řízení, jež bylo zakončeno usnesením o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. z důvodu, že žádost o pobytové oprávnění podal na území, ač k tomu nebyl oprávněn. A žalobce sám připouští, že nebyla splněna podmínka existence „rozhodnutí ve věci“, která je základní podmínkou přípustnosti obnovy řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 As 302/2018-55, či ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 Azs 319/2023-27). Ostatně na podkladě tohoto závěru, tj. že žalobce požaduje obnovu řízení ve vztahu k rozhodnutí, jež nelze považovat za rozhodnutí meritorní, přistoupily správní orgány k zamítnutí žádosti.
19. I soud se s takovým hodnocením usnesením o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ztotožňuje. Důvodem je předně požadavek na restriktivní výklad „rozhodnutí ve věci“ (viz rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 188/2018-59, bod 19). Současně se nejedná o výjimku, jež by podmínku (formální) existence „rozhodnutí ve věci“ mohla překonat z důvodu, že účinky tohoto procesního rozhodnutí (usnesení) mají meritorní povahu. Tedy že těsně souvisejí s meritem věci a přímo zasahují do právní sféry účastníka. Přestože žádost žalobce o dlouhodobý pobyt nebyla úspěšná, tento neúspěch nebyl založen na posouzení podmínek k udělení pobytového oprávnění (tj. věci samé), nýbrž na tom, že žalobce nebyl oprávněn takovou žádost vůbec na území České republiky podat.
20. Souvislost s meritem věci, tj. zda žádost žalobce splňuje zákonné podmínky pro udělení oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (viz § 42b zákona o pobytu cizinců), zde tedy nebyla. Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 Azs 319/2023-27, kde se jednalo o požadavek na obnovu řízení ve vztahu k usnesení o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec *podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*
21. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku, „je třeba vycházet z toho, že předmětem obnovy je správní řízení ve smyslu § 9 správního řádu, a dále z toho, že obnova řízení slouží k nápravě skutkových nesprávností, k nimž došlo v původně vedeném řízení. Nemůže být tedy obnoven pouze „proces“ předcházející vydání procesního usnesení nebo vydání usnesení srovnatelné povahy. Z týchž hledisek je nutno přistupovat i k výkladu pojmu rozhodnutí ve věci, jímž je třeba rozumět takové rozhodnutí, k jehož vydání správní řízení cílí“. V řízení, které žalobce požadoval obnovit, nebyl věcně posuzován jeho předmět (udělení povolení k dlouhodobému pobytu), na hmotněprávním postavení žalobce nedošlo v důsledku vydání usnesení o zastavení řízení k žádným změnám. I v případě usnesení o zastavení řízení dle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tedy převažuje jeho procesní povaha (má povahu usnesení podle § 66 správního řádu), a proto obnova řízení ukončeného takovým rozhodnutím není přípustná. Pokud žalobce uvádí, že jeho argumentace je odlišná od argumentace stěžovatele ve věci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 6 Azs

319/2023-27, na obecnou platnost přijatého závěru v tomto rozsudku a jeho relevanci v této věci to vliv nemá, jak bude dále vysvětleno.

22. Žalobce požaduje překonání tohoto závěru s ohledem na individuální okolnosti své věci, resp. s odkazem na skutečnost, že se jeho manželce dne 10. 1. 2024 narodil na území ČR syn. Snaží se o výjimku z pravidla, že podmínkou povolení obnovy řízení je existence „rozhodnutí ve věci samé“, resp. rozhodnutí s povahou meritorního rozhodnutí, založit na jiných důvodech, zejména na zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného života, který odporuje mezinárodním závazkům, ve spojení s přehnaným formalismem správních orgánů.
23. Žalobce poukazoval na směrnici Rady 2003/86/ES, jejímž cílem je stanovit společná pravidla v oblasti práva na sloučení rodiny. Správně uvedl, že čl. 5 odst. 3 směrnice byl proveden do zákona o pobytu cizinců. Podle čl. 5 odst. 3 směrnice *se žádost podává a posuzuje, zatímco se rodinní příslušníci zdržují mimo území členského státu, ve kterém pobývá osoba usilující o sloučení rodiny*. Členské státy současně mají *možnost* odchýlně od výše uvedeného za vhodných okolností *přijmout žádost podanou v okamžiku, kdy již rodinní příslušníci pobývají na jeho území*. Tato unijní pravidla mají svůj odraz v § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců: *Žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu; resp. v § 42a odst. 6 téhož zákona: V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstva. Žádost nelze na území ministerstva podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území po dobu kratší než 6 měsíců nebo na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání*.
24. Zákon o pobytu cizinců skýtá ochranu rodinnému životu cizinců, tato ochrana však není v souladu se směrnicí bezbřehá a členské státy mají v tomto směru širokou možnost uvážení. Přijetí žádosti za situace, kdy rodinný příslušník osoby usilující o sloučení již pobývá na území členského státu, jemuž je žádost o pobytové oprávnění podávána, je ve směrnici vázáno na „vhodné okolnosti“. Ty zákonodárce vymezil jednak obecně v § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců, který žalobce využil, avšak nesplnil pro něj podmínky. Pokud totiž žalobce tvrdí, že byl ke dni 5. 1. 2022 oprávněn pobývat na území, taková skutečnost z ničeho nevyplývá.
25. Poukazuje-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, o ten nelze oprávněnost pobytu žalobce na území opírat. Žalovanému jím totiž byly vytknuty procesní nedostatky předcházejícího správního postupu („řízení“) ve věci oznámení změny zaměstnavatele a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. V tomto řízení bylo následně dne 11. 4. 2024 vydáno opakované sdělení o nesplnění podmínek stanovených v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců (ve vztahu k zaměstnavateli TonyAndBrothers s.r.o.), které bylo zástupci žalobce doručeno dne 12. 4. 2024 (tuto informaci, která je žalobci známa, soud získal v řízení o žalobě žalobce ve věci sp. zn. 34 A 35/2024).
26. Oprávněnost pobytu žalobce na území spojená se zaměstnaneckou kartou tedy i přes rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023-34, skončila dne 30. 10. 2021, tj. uplynutím 60 dnů ode dne rozvázání pracovního poměru s jeho dosavadním zaměstnavatelem, společností GASTRO, s.r.o., k čemuž došlo

dohodou ke dni 31. 8. 2021; dosavadní prodloužení platnosti zaměstnanecké karty vázané na tohoto zaměstnavatele původně do 8. 7. 2022 proto nebylo relevantní (viz § 63 zákona o pobytu cizinců). Žalobce tedy ke dni podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, tj. ke dni 5. 1. 2022, nedisponoval pobytovým oprávněním, které je zákonem o pobytu cizinců vyžadováno jako podmínka pro možnost podat tuto žádost na území.

27. Za této situace nelze toliko s poukazem na ochranu práva na soukromý a rodinný život, resp. nejlepší zájem dítěte, obnovit řízení ve věci, pro jejíž věcné projednání ani nebyly splněny zákonné podmínky. Nepřipuštění obnovy řízení proto v takovém případě nemůže být přepjatým formalismem, jak žalobce namítal. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, a jak bylo výše shrnuto, jeho cílem je napravit (meritorní) rozhodnutí vydané na základě neúplných či nesprávných podkladů. Je určena k nápravě situací, které nelze řešit standardními prostředky. Zákon o pobytu cizinců přitom obsahuje (standardní) instituty, které mají potenciál zabránit nepřijatelnému zásahu do práv, na jejichž porušení (jako důsledku nutnosti žalobce vycestovat a podat žádost o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě) žalobce poukazuje.
28. Jedním z nich je i postup podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož může zastupitelský úřad *v odůvodněných případech* od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Jedná se o způsob, jakým zákonodárce v souladu se směrnicí umožnil v individuálních případech přijmout žádost za situace, kdy rodinný příslušník osoby usilující o sloučení již pobývá na území členského státu. Jak přitom vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 79/2024-35, pod pojem „odůvodněný případ“ lze podřadit i předchozí nezákonné pochybení správních orgánů, v jehož důsledku musí cizinec podat novou žádost. Právě naposled uvedená možnost, tj. možnost podání nové žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by cizinec musel žádost podat osobně na zastupitelském úřadu, se proto žalobci v jeho situaci nabízela.
29. Pokud tedy žalobce poukazuje na změnu své rodinné situace spočívající v narození dítěte (k tomu došlo téměř 2 roky poté, kdy žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území), řešením této situace není obnova tohoto řízení (k jehož vedení nadto nejsou splněny zákonné podmínky), nýbrž podání nové žádosti. V řízení o nové žádosti je pak na místě zohlednit veškeré skutkové okolnosti věci (pochybení správních orgánů, zohlednění nejlepšího zájmu dítěte, zásah do rodinného života). Ostatně žalobce takovou žádost podal dne 5. 6. 2024, jakkoli před správními orgány dosud neúspěšně. Postup správních orgánů a přijaté závěry ve vztahu k této žádosti jsou však předmětem jiného řízení ve věci žalobce, které je vedeno u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 34 A 35/2024.

V. Závěr a náklady řízení

30. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné. Neshledal ani jiné důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. února 2025

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně